

Fresco from the Via Latina Catacomb, Rome (cubiculum C), painted about 320 A.D. Abraham raises his sword to slay his son Isaac.

Genesis 22:1-19 – part C

וַיֹּאמֶר
 אֶל־תִּשְׁלַח יָדְךָ אֶל־הַנֶּעֱר
 וְאֶל־תֵּעַשׂ לוֹ מְאוּמָה
 כִּי | עֲתָה יִדְעֵתִי
 כִּי־יִרְא אֱלֹהִים אֶתָּה
 וְלֹא חֲשַׁכְתָּ אֶת־בְּנֶךָ אֶת־יְחִידְךָ מִמֶּנִּי:

וַיִּשָּׂא אַבְרָהָם אֶת־עֵינָיו
 וַיִּרְא
 וְהִנֵּה־אֵיל אַחֵר נֹאֲחָז בְּסִבְבָּךְ בְּקִרְנָיו
 וַיִּלֶּךְ אַבְרָהָם
 וַיִּקַּח אֶת־הָאֵיל
 וַיַּעֲלֵהוּ לְעֵלָה תַּחַת בְּנֹו:

וַיָּבֹאוּ אֱלֹה־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר־לוֹ הָאֱלֹהִים
 וַיִּבֶן שָׁם אַבְרָהָם אֶת־הַמִּזְבֵּחַ
 וַיַּעֲרֹךְ אֶת־הָעֵצִים
 וַיַּעֲקֹד אֶת־יִצְחָק בְּנֹו
 וַיִּשֶׂם אֹתוֹ עַל־הַמִּזְבֵּחַ מִמַּעַל לְעֵצִים:

וַיִּשְׁלַח אַבְרָהָם אֶת־יְדֹו
 וַיִּקַּח אֶת־הַמַּאֲכָלֹת לְשַׁחֵט אֶת־בְּנֹו:

וַיִּקְרָא אֵלָיו מִלְאָךְ יְהוָה מִן־הַשָּׁמַיִם
 וַיֹּאמֶר

אַבְרָהָם | אַבְרָהָם
 וַיֹּאמֶר

הַגִּנִּי:

As is often the case in Biblical Hebrew, **וַיֹּאמֶר** works in conjunction with another verb of speech.

- The **first verb** tells how the speech was said
- and the **וַיֹּאמֶר** marks the beginning of the quotation.

In this case we have *cried* first in the clause above and then *said*.

וַיָּבֹאוּ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר־לוֹ הָאֱלֹהִים
 וַיִּבֶן שָׁם אֲבִרָהָם אֶת־הַמִּזְבֵּחַ
 וַיַּעֲרֹךְ אֶת־הָעֵצִים
 וַיַּעֲקֹד אֶת־יִצְחָק בְּנֹו
 וַיִּשֶׂם אֹתוֹ עַל־הַמִּזְבֵּחַ מִמַּעַל לָעֵצִים:

וַיִּשְׁלַח אֲבִרָהָם אֶת־יְדֹו
 וַיִּקַּח אֶת־הַמֶּאֱכָלֶת לְשַׁחַט אֶת־בְּנֹו:

וַיִּקְרָא אֵלָיו מִלְאֲדָה יְהוָה מִן־הַשָּׁמַיִם
 וַיֹּאמֶר

אֲבִרָהָם | אֲבִרָהָם
 וַיֹּאמֶר
 הֲגִנִי:

וַיֹּאמֶר

אֶל־תִּשְׁלַח יָדְךָ אֶל־הַנְּעָר

וְאֶל־תַּעֲשֵׂ לּוֹ מְאוּמָה

כִּי | עֲתָה יִדְעֵתִי →

כִּי־יִרְא אֱלֹהִים אֶתָה

וְלֹא חֲשַׁכְתָּ אֶת־בְּנֶךָ אֶת־יְחִידְךָ מִמֶּנִּי:

וַיִּשָּׂא אֲבִרָהָם אֶת־עֵינָיו

וַיִּרְא

וְהִנֵּה־אֵיל אַחֵר נֹאֲחֵז בְּסִבְךָ בְּקִרְנָיו

וַיִּלֶּךְ אֲבִרָהָם

וַיִּקַּח אֶת־הָאֵיל

וַיַּעֲלֵהוּ לְעֹלָה תַחַת בְּנֹו:

What tense should this be?

From previous presentation

וַיִּשְׁכַּם אַבְרָהָם בַּבֹּקֶר
וַיַּחְבֹּשׁ אֶת-חַמְרוֹ
וַיִּקַּח אֶת-שְׁנֵי נַעֲרָיו אִתּוֹ
וְאֵת יִצְחָק בְּנוֹ
וַיִּבְקַע עֵצִי עֲלָה
וַיִּקַּם וַיֵּלֶךְ אֶל-הַמָּקוֹם
אֲשֶׁר-אָמַר-לּוֹ הָאֱלֹהִים:

וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
וְהָאֱלֹהִים נִסָּה אֶת-אַבְרָהָם
וַיֹּאמֶר אֵלָיו
אַבְרָהָם
וַיֹּאמֶר
הֲנִנִּי:

וַיֹּאמֶר

What is the syntax, function and translation of this qatal?

קַח-נָא אֶת-בְּנֶךָ
אֶת-יְחִידֶךָ אֲשֶׁר-אָהַבְתָּ
אֶת-יִצְחָק
וְלֶךְ-לְךָ אֶל-אֶרֶץ הַמֹּרִיָּה
וְהַעֲלֵהוּ שָׁם לְעֹלָה
עַל אֶחָד הַהָרִים אֲשֶׁר אָמַר אֱלֹהֶיךָ:

- Qatal in dependent clause
- Relative past background
- “which you love”
- not “which you had loved” or “which you have loved”

(Note that roots like אהב that refer to emotional and mental activity usually require present tense translations.)

וַיָּבֹאוּ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר־לוֹ הָאֱלֹהִים
 וַיִּבֶן שָׁם אֲבֵרָהָם אֶת־הַמִּזְבֵּחַ
 וַיַּעֲרֹךְ אֶת־הָעֵצִים
 וַיַּעֲקֹד אֶת־יִצְחָק בְּנֹו
 וַיִּשֶׂם אֹתוֹ עַל־הַמִּזְבֵּחַ מִמַּעַל לָעֵצִים:

וַיִּשְׁלַח אֲבֵרָהָם אֶת־יְדֹו
 וַיִּקַּח אֶת־הַמֶּאֱכָלֹת לְשַׁחַט אֶת־בְּנֹו:

וַיִּקְרָא אֵלָיו מִלְאָךְ יְהוָה מִן־הַשָּׁמַיִם
 וַיֹּאמֶר

אֲבֵרָהָם | אֲבֵרָהָם
 וַיֹּאמֶר
 הֲגִנִי:

וַיֹּאמֶר

אֶל־תִּשְׁלַח יָדְךָ אֶל־הַנְּעָר

What construction/
function is this?

וְאֶל־תַּעֲשֵׂ לּוֹ מְאוּמָה

כִּי | עֲתָה יִדְעֵתִי →

כִּי־יִרְא אֱלֹהִים אֶתָה

וְלֹא חֲשַׁכְתָּ אֶת־בְּנֶךָ אֶת־יְחִידְךָ מִמֶּנִּי:

וַיִּשָּׂא אֲבֵרָהָם אֶת־עֵינָיו

וַיִּרְא

וְהִנֵּה־אֵיל אַחֵר נֹאֲחָז בַּסֶּבֶךְ בְּקִרְנָיו

וַיֵּלֶךְ אֲבֵרָהָם

וַיִּקַּח אֶת־הָאֵיל

וַיַּעֲלֵהוּ לְעֹלָה תַחַת בְּנֹו:

וַיָּבֹאוּ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר־לוֹ הָאֱלֹהִים
וַיִּבֶן שָׁם אַבְרָהָם אֶת־הַמִּזְבֵּחַ
וַיַּעֲרֹךְ אֶת־הָעֵצִים
וַיַּעֲקֹד אֶת־יִצְחָק בְּנֹו
וַיִּשֶׂם אֹתוֹ עַל־הַמִּזְבֵּחַ מִמַּעַל לָעֵצִים:
וַיִּשְׁלַח אַבְרָהָם אֶת־יָדוֹ
וַיִּקַּח אֶת־הַמֶּאֱכָלֶת לְשַׁחַט אֶת־בְּנֹו:
וַיִּקְרָא אֵלָיו מִלֶּאדָּה יְהוָה מִן־הַשָּׁמַיִם
וַיֹּאמֶר
אַבְרָהָם | אַבְרָהָם
וַיֹּאמֶר
הֲגַנִּי:

וַיֹּאמֶר

אֶל־תִּשְׁלַח יָדְךָ אֶל־הַנְּעָר

וְאֶל־תַּעַשׂ לוֹ מְאוּמָה

כִּי | עֲתָה יָדְעָתִי

כִּי־יֵרָא אֱלֹהִים אֶתָּה

וְלֹא חָשַׁכְתָּ אֶת־בְּנֶךָ אֶת־יְחִידְךָ מִמֶּנִּי:

וַיֵּשָׂא אַבְרָהָם אֶת־עֵינָיו

וַיֵּרָא

וְהִנֵּה־אֵיל אַחֵר נֹאחַז בְּסֹבֵךְ בְּקִרְנָיו

וַיֵּלֶךְ אַבְרָהָם

וַיִּקַּח אֶת־הָאֵיל

וַיַּעֲלֵהוּ לְעֹלָה תַּחַת בְּנֹו:

What construction/function is this?

Qatal in dep. clause (following כִּי) / Relative past background

In Hortatory Discourse, background **often gives the reasons** behind the commands and exhortations.

וַיָּבֹאוּ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר־לוֹ הָאֱלֹהִים
וַיִּבֶן שָׁם אַבְרָהָם אֶת־הַמִּזְבֵּחַ
וַיַּעֲרֹךְ אֶת־הָעֵצִים
וַיַּעֲקֹד אֶת־יִצְחָק בְּנֹו
וַיִּשֶׂם אֹתוֹ עַל־הַמִּזְבֵּחַ מִמַּעַל לָעֵצִים:
וַיִּשְׁלַח אַבְרָהָם אֶת־יְדֹו
וַיִּקַּח אֶת־הַמֶּאֱכָלֹת לְשַׁחַט אֶת־בְּנֹו:
וַיִּקְרָא אֱלִיו מִלְאֲךָ יְהוָה מִן־הַשָּׁמַיִם
וַיֹּאמֶר
אַבְרָהָם | אַבְרָהָם
וַיֹּאמֶר
הֲגַנִּי:

וַיֹּאמֶר

אֶל־תִּשְׁלַח יְדְךָ אֶל־הַנְּעָר

וְאֶל־תַּעַשׂ לוֹ מְאוּמָה

כִּי | עַתָּה יִדְעַתִּי

כִּי־יִרְא אֱלֹהִים אֶתָּה

וְלֹא חֲשַׁכְתָּ אֶת־בְּנֶךָ אֶת־יְחִידְךָ מִמֶּנִּי:

What construction/function is this?

Verbless clause

This time we see a verbless clause being used in a Hortatory Discourse to **further explain the reason** for the command *Do not send forth your hand to the boy.*

וַיִּלְךְ אַבְרָהָם

וַיִּקַּח אֶת־הָאֵיל

וַיַּעֲלֵהוּ לְעֹלָה תַּחַת בְּנֹו:

Qatal in dep. clause (following כִּי) / Relative past background

In Hortatory Discourse, background **often gives the reasons** behind the commands and exhortations.

Word order

וַיָּבֹאוּ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר־לוֹ הָאֱלֹהִים
וַיִּבֶן שָׁם אֲבֹרָהִם אֶת־הַמִּזְבֵּחַ
וַיַּעֲרֹךְ אֶת־הָעֵצִים
וַיַּעֲקֹד אֶת־יִצְחָק בְּנֹו
וַיִּשֶׂם אֹתוֹ עַל־הַמִּזְבֵּחַ מִמַּעַל לְעֵצִים:

וַיֹּאמֶר

אֶל־תִּשְׁלַח יָדְךָ אֶל־הַנֶּזֶר

וְאֶל־תַּעַשׂ לוֹ מְאוּמָה

כִּי | עֲתָה יִדְעֹתִי

כִּי־יֵרָא אֱלֹהִים אֲתָה→

וְלֹא חֲשַׁכְתָּ אֶת־בְּנֶךָ אֶת־יְחִידְךָ מִמֶּנִּי:

וַיֵּשֶׂא אֲבֹרָהִם אֶת־עֵינָיו

וַיֵּרָא

וְהִנֵּה־אֵיל אַחֵר נֹאֲחָז בַּסֶּבֶךְ בְּקִרְנָיו

וַיִּלֶךְ אֲבֹרָהִם

וַיִּקַּח אֶת־הָאֵיל

וַיַּעֲלֵהוּ לְעֹלָה תַחַת בְּנֹו:

וַיִּשְׁלַח אֲבֹרָהִם אֶת־יָדוֹ

וַיִּקַּח אֶת־הַמַּאֲכָלֹת לְשַׁחֵט אֶת־בְּנֹו:

וַיִּקְרָא אֵלָיו מִלְאָךְ יְהוָה מִן־הַשָּׁמַיִם

וַיֹּאמֶר

אֲבֹרָהִם | אֲבֹרָהִם

וַיֹּאמֶר

הֲנִי:

Is the word order
in this verbless
clause marked or
unmarked?

וַיֵּבֹאוּ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר־לוֹ הָאֱלֹהִים
וַיִּבֶן שָׁם אֲבִרָהָם אֶת־הַמִּזְבֵּחַ
וַיַּעֲרֹךְ אֶת־הָעֵצִים
וַיַּעֲקֹד אֶת־יִצְחָק בְּנֹו
וַיִּשֶׂם אֹתוֹ עַל־הַמִּזְבֵּחַ מִמַּעַל לָעֵצִים:

וַיֹּאמֶר

אֶל־תְּשַׁלַּח יָדְךָ אֶל־הַנְּעָר

וְאֶל־תַּעַשׂ לוֹ מְאוּמָה

כִּי	Subj	וְ	Predicate
------	------	----	-----------

כִּי־יֵרָא אֱלֹהִים אֶתָּה →

וְלֹא חָשַׁכְתָּ אֶת־בְּנֶךָ אֶת־יְחִידְךָ מִמֶּנִּי:

וַיִּשְׁלַח אֲבִרָהָם אֶת־יִדּוֹ

וַיִּקַּח אֶת־הַסֵּב

וַיִּקְרָא אֵלָיו

וַיֹּאמֶר

אֲבִרָהָם

וַיֹּאמֶר

הֲנִי:

וַיַּעֲלֵהוּ לְעֹלָה תַּחַת בְּנֹו:

Is the word order in this verbless clause marked or unmarked?

Rocine 2.7c

- RULE: Standard word order for a verbless clause is S-P.**
Any deviation from this standard word order will move some element to the first position in the clause, thereby creating a focus on the “fronted” element.
- A subject pronoun is always the subject.**

וַיָּבֹאוּ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר לּוֹ הָאֱלֹהִים
וַיִּבֶן שָׁם אֲבִרָהָם אֶת־הַמִּזְבֵּחַ
וַיַּעֲרֹךְ אֶת־הָעֵצִים
וַיַּעֲקֹד אֶת־יִצְחָק בְּנֹו
וַיִּשֶׂם אֹתוֹ עַל־הַמִּזְבֵּחַ מִמַּעַל לְעֹצִים:

וַיֹּאמֶר

אֶל־תִּשְׁלַח יָדְךָ אֶל־הַנְּעָר

וְאֶל־תַּעַשׂ לוֹ מְאוּמָה

Subj	Predicate
------	-----------

כִּי־יֵרָא אֱלֹהִים אֹתָהּ

וְלֹא חָשַׁכְתָּ אֶת־בְּנֶךָ אֶת־יְחִידְךָ מִמֶּנִּי:

Is the word order in this verbless clause marked or unmarked?

וַיִּשְׁלַח אֲבִרָהָם אֶת־יָדוֹ

וַיִּקַּח אֶת־הַנְּעָר

וַיִּקְרָא אֵלָיו

וַיֹּאמֶר

אֲבִרָהָם

וַיֹּאמֶר

הַנְּנִי:

Rocine 2.7c

- **RULE: Standard word order for a verbless clause is S-P.**
Any deviation from this standard word order will move some element to the first position in the clause, thereby creating a focus on the “fronted” element.
- **A subject pronoun is always the subject.**

וַיַּעֲלֵהוּ לְעֹלָה תַּחַת בְּנֹו:

Default word order in Biblical Hebrew.

- **Verb – Subject (Most verb forms)**
- **Subject – Verb (Participles, Verbless clauses)**

וַיָּבֹאוּ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַרְלוּ הָאֱלֹהִים
 וַיִּבֶן שָׁם אַבְרָהָם אֶת־הַמִּזְבֵּחַ
 וַיַּעֲרֹךְ אֶת־הָעֵצִים
 וַיַּעֲקֹד אֶת־יִצְחָק בְּנֹו
 וַיִּשֶׂם אֹתוֹ עַל־הַמִּזְבֵּחַ מִמַּעַל לָעֵצִים:

וַיִּשְׁלַח אַבְרָהָם אֶת־יִדְו
 וַיִּקַּח אֶת־הַמֶּאֱכָלֹת לְשַׁחַט אֶת־בְּנֹו:

וַיִּקְרָא אֱלִיו מִלְּאֲדָה יְהוָה מִן־הַשָּׁמַיִם
 וַיֹּאמֶר

אַבְרָהָם | אַבְרָהָם
 וַיֹּאמֶר

הַגִּנִּי:

וַיֹּאמֶר

אַל־תִּשְׁלַח יָדְךָ אֶל־הַנְּעָר

וְאַל־תַּעַשׂ לוֹ מְאוּמָה

כִּי | עֵתָה יָדְעֹתִי

כִּי־יֵרָא אֱלֹהִים אֶתָה

וְלֹא חָשַׁכְתָּ אֶת־בְּנֵךְ אֶת־יְחִידְךָ מִמֶּנִּי:

Note the parallelism
 with verse 4.

וַיִּשָּׂא אַבְרָהָם אֶת־עֵינָיו
 וַיִּרְא

וְהִנֵּה־אֵיל אַחֵר נֹאֲחָז בְּסֹבֵב בְּקִרְנָיו

וַיֵּלֶךְ אַבְרָהָם

וַיִּקַּח אֶת־הָאֵיל

וַיַּעֲלֵהוּ לְעֹלָה תַחַת בְּנֹו:

Verse 4

בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי

וַיִּשָּׂא אַבְרָהָם אֶת־עֵינָיו

וַיִּרְא אֶת־הַמָּקוֹם מֵרְחֹק:

Narrative Perspective
(or focalization)

וַיָּבֹאוּ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר לְו הָאֱלֹהִים
וַיִּבֶן שָׁם אֲבִרָהָם אֶת־הַמִּזְבֵּחַ
וַיַּעֲרֹךְ אֶת־הָעֵצִים
וַיַּעֲקֹד אֶת־יִצְחָק בְּנֹו
וַיִּשֶׂם אֹתוֹ עַל־הַמִּזְבֵּחַ מִמַּעַל לָעֵצִים:

וַיִּשְׁלַח אֲבִרָהָם אֶת־יִדְו
וַיִּקַּח אֶת־הַמֶּאֱכָלֹת לְשַׁחַט אֶת־בְּנֹו:

וַיִּקְרָא אֵלָיו מִלְאָךְ יְהוָה מִן־הַשָּׁמַיִם
וַיֹּאמֶר

אֲבִרָהָם | אֲבִרָהָם
וַיֹּאמֶר
הֲנִי:

וַיֹּאמֶר

אֶל־תִּשְׁלַח יְדְךָ אֶל־הַנְּעַר
וְאֶל־תַּעַשׂ לוֹ מְאוּמָה
כִּי | עֵתָה יִדְעֵתִי
כִּי־יֵרָא אֱלֹהִים אֹתָה
וְלֹא חָשַׁכְתָּ אֶת־בְּנֶךָ אֶת־יְחִידְךָ מִמֶּנִּי:

וַיִּשָּׂא אֲבִרָהָם אֶת־עֵינָיו
וַיֵּרָא

Who is saying this הַנִּי?

וְהַנִּי־אֵיל אַחֵר נֶאֱחָז בַּסֶּבֶךְ בְּקִרְנָיו
וַיִּלֶךְ אֲבִרָהָם
וַיִּקַּח אֶת־הָאֵיל
וַיַּעֲלֵהוּ לְעֹלָה תַחַת בְּנֹו:

וַיָּבֹאוּ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר־לוֹ הָאֱלֹהִים
 וַיִּבֶן שָׁם אֲבִרָהָם אֶת־הַמִּזְבֵּחַ
 וַיַּעֲרֹךְ אֶת־הָעֵצִים
 וַיַּעֲקֹד אֶת־יִצְחָק בְּנֹו

וַיֹּאמֶר

אֶל־תְּשַׁלַּח יָדְךָ אֶל־הַנְּעָר
 וְאֶל־תַּעַשׂ לוֹ מְאוּמָה
 כִּי | עֵתָה יָדַעְתִּי
 כִּי־יִרְא אֱלֹהִים אֶתָה
 וְלֹא חֲשַׁכְתָּ אֶת־בְּנֶךָ אֶת־יְחִידְךָ מִמֶּנִּי:

וַיֵּשֶׁא אֲבִרָהָם אֶת־עֵינָיו

וַיִּרְא

וְהִנֵּה־אֵיל אַחֵר נֹאחֵז בְּסִבְךָ בְּקִרְנָיו

וַיִּלֶךְ אֲבִרָהָם

וַיִּקַּח אֶת־הָאֵיל

וַיַּעֲלֵהוּ לְעֹלָה תַחַת בְּנֹו:

Who is saying this **הִנֵּה**?

The narrator.
 Not a character in the story.

“In such a case, a Biblical narrator signals the switch within the narrative from the detached perspective of a third person narrator to the perspective of one of the participants within the narrative. **With הִנֵּה the narrator signals us to see as Abraham saw.** The most effective translation of this clause is therefore English present tense.

Thematically, we can say that when he sees the ram, Abraham’s eyes have finally opened to what we knew all along, that God was testing him.”

(Rocine p. 291 citing [Adele Berlin’s](#) important book *Poetics and Interpretation of Biblical Narrative*.)

וַיָּבֹאוּ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר־לוֹ הָאֱלֹהִים
וַיִּבְן שָׁם אֲבִרָהָם אֶת־הַמִּזְבֵּחַ
וַיַּעֲרֹךְ אֶת־הָעֵצִים
וַיַּעֲקֹד אֶת־יִצְחָק בְּנֹו

וַיֹּאמֶר

אֶל־תְּשַׁלַּח יָדְךָ אֶל־הַנְּעָר
וְאֶל־תַּעַשׂ לוֹ מְאוּמָה
כִּי | עֲתָה יָדַעְתִּי
כִּי־יִרְא אֱלֹהִים אֶתָּה
וְלֹא חֲשַׁכְתָּ אֶת־בְּנֶךָ אֶת־יְחִידְךָ מִמֶּנִּי:

“In such a case, a Biblical narrator signals the switch within the narrative from the detached perspective of a third person narrator to the perspective of one of the participants within the narrative. **With הִנֵּה the narrator signals us to see as Abraham saw.** The most effective translation of this clause is therefore English present tense.

Thematically, we can say that when he sees the ram, Abraham’s eyes have finally opened to what we knew all along, that God was testing him.”

(Rocine p. 291 citing [Adele Berlin’s](#) important book *Poetics and Interpretation of Biblical Narrative*.)

וַיֹּשֶׂא אֲבִרָהָם אֶת־עֵינָיו

Who is saying this **הִנֵּה**?

וַיִּרְא

וְהִנֵּה־אֵיל אַחֵר נֹאחֲזוּ בַּסֶּבֶךְ בְּקִרְנָיו

The narrator.
 Not a character in the story.

וַיֵּלֶךְ אֲבִרָהָם

וַיִּקַּח אֶת־הָאֵיל

וַיַּעֲלֵהוּ לְעֹלָה תַחַת בְּנֹו:

NET Bible:
 The particle *הִנֵּה* (*hinneh*, "look") draws attention to what Abraham saw and invites the audience to view the scene through his eyes.

The characters

INTERNAL
FOCALIZATION

EXTERNAL
FOCALIZATION

ZERO
FOCALIZATION

phenomenon. Walter Iser speaks of the place of indetermination, or the non-saying, or the *gaps in the narrative*. 'The gap thus allows the reader to participate in the unfolding of the action. . . The gap functions as a matrix for the activity prompted in the reader' (*L'Acte de lecture*, 351, 363).

5.9 The interplay of focalizations

Still within the setting of the narrative mode, and thus at the level of the narration, another question arises: who perceives the event? The well-informed reader of this book will immediately reply: the narrator! Right. The text is always only what the narrator produces, and transmits only what the narrator wanted to transmit. But the problem is only shifted a notch: from whose perspective has the narrator chosen to show the event? The concept of *focalization* (other narratologists speak of narrative perspective) offers instruments for a reply.

For the omniscient narrator, like the film director orchestrating the movements of his camera, has many angles to use. In cinematic language one would talk of zooming forward, zooming back, or fixed focus. It is the same in narrative rhetoric. The narrator can adopt three types of focalization, each corresponding to a selection of narrative information: *internal* focalization corresponds to a close-up shot (it gives access to the interiority of a character); *external* focalization corresponds to a fixed focus (it coincides with what an observer would see); *zero* focalization corresponds to a wide shot (it goes beyond the framework of time and space in the scene).

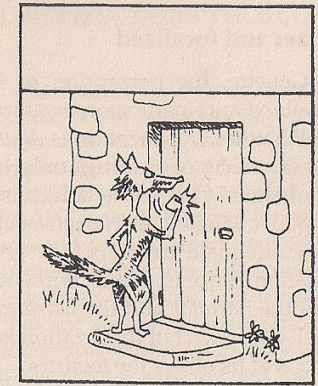
We must follow Gérard Genette here, since he originated this systematization of the narrative mode (*Agents* III, 206–11). In internal focalization the narrator says only what a character knows ('view with'). In a narrative with external focalization the narrative says less than the character knows ('view from outside'). In a narrative with zero focalization the narrator says more than any of the characters knows ('view from the back'). Depending on the case, the focalization can be stable (limited to

INTERNAL
FOCALIZATION

EXTERNAL
FOCALIZATION

ZERO
FOCALIZATION

one character), variable (several characters perceive the scene in turn) or multiple (much more rapid transitions between the witnesses); the narrative is then said to be monofocalized or plurifocalized.

Internal focalization: 'Peter did not know that what was done by the angel was real, but thought he was seeing a vision' (Acts 12.9). The narrator tells us about the intimate thoughts of the character.

External focalization: 'The next day he left, and some of the brothers from Joppa accompanied him' (Acts 10.23b). The narrator tells what anyone could see: he does not say more than the characters in the story perceive.

Zero focalization: 'he was laid daily at the gate of the temple which is called Beautiful' (Acts 3.2). The narrator has information which goes beyond the temporal setting of the scene.

In rapid succession, look at the narrative of the arrest of Peter by Herod in Acts 12.4: 'And when he had seized him he put him in prison, and delivered him to four squads of soldiers to guard him (*external focalization*), intending after the Passover to bring him out to the people (*internal focalization*). So Peter was kept in prison (*external focalization*), but earnest prayer was made to God by the church (*zero focalization*).'

FROM THE NARRATOR TO THE FOCALIZER

'At a decisive moment in the history of the theory of the narrative came the discovery of the essential importance of this representative, the autonomy of the one whom the author has deliberately invested with the narrative function in the narrative: the *narrator*. At another moment, as decisive though more recent, came the discovery of the presence of the one to whom this narrator delegates, in his turn, an

intermediate function between himself and the character: the *focalizer*' (Mieke Bal, *Narratology*).

For further reading

- M. Bal, *Femmes imaginaires*, Paris: Nizet 1986, 61–88 (process of focalization).
- G. Genette, *Nouveau discours du récit*, Paris: Editions du Seuil 1983, 48–52 (the focalizations).
- F. K. Stanzel, *Theorie des Erzählens*, UTB 904, Göttingen: Vandenhoeck & Ruprecht 1995 (narrative situations and authorial perspectives).

Paronomasia (a pun)

וַיִּקְרָא אַבְרָהָם שֵׁם־הַמָּקוֹם הַהוּא יְהוָה | **יְרֵאָה** אֲשֶׁר יֹאמַר הַיּוֹם בְּהָר יְהוָה **יְרֵאָה**:
 וַיִּקְרָא אַבְרָהָם שֵׁם־הַמָּקוֹם הַהוּא יְהוָה | **יְרֵאָה** אֲשֶׁר יֹאמַר הַיּוֹם בְּהָר יְהוָה **יְרֵאָה**:

“Notice, throughout the episode, how the letter sequence **ירא** appears in different contexts, drawing together the meanings *see* and *fear*. This kind of **root-play** is common in Biblical Hebrew and is called **paronomasia**. You may want to look ahead now to Lesson 33.3’s explanation of *Leitwort*.” (Rocine 291)

בִּי וְשָׁבַעְתִּי נְאֻם־יְהוָה
 כִּי יַעַן אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה
 וְלֹא חֲשַׁכְתָּ אֶת־בְּנֵךְ אֶת־יְחִידֶךָ:

כִּי־בָרַךְ אֲבָרְכֶךָ וְהִרְבָּה אַרְבֵּה אֶת־זַרְעֶךָ
 כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכַחֲזוֹל אֲשֶׁר עַל־שֹׁפֶת הַיָּם
 וַיִּרְשׂ זַרְעֶךָ אֶת שְׁעַר אֵיבָיו:

וְהִתְבָּרְכוּ בְזַרְעֶךָ כָּל גּוֹי הָאָרֶץ לְעָקֹב אֲשֶׁר שָׁמַעְתָּ בְּקֹלִי:

וַיֵּשֶׁב אַבְרָהָם אֶל־נַעֲרָיו
 וַיִּקְמוּ וַיֵּלְכוּ יַחְדָּו אֶל־בְּאֵר שֶׁבַע
 וַיֵּשֶׁב אַבְרָהָם בְּבְאֵר שֶׁבַע:

וַיִּקְרָא אַבְרָהָם שֵׁם־הַמָּקוֹם הַהוּא יְהוָה | **יִרְאָה** אֲשֶׁר יֹאמַר הַיּוֹם בְּהָר יְהוָה **יִרְאָה**:

“Notice, throughout the episode, how the letter sequence **ירא** appears in different contexts, drawing together the meanings **see** and **fear**. This kind of **root-play** is common in Biblical Hebrew and is called **paronomasia**. You may want to look ahead now to Lesson 33.3’s explanation of *Leitwort*.” (Rocine 291)

v4

וַיִּשָּׂא אַבְרָהָם אֶת־עֵינָיו
וַיִּרְא אֶת־הַמָּקוֹם מֵרְחֹק:

see

v 8

אֱלֹהִים **יִרְאָה**-לּוֹ הַשָּׁה לְעֹלָה בְּנֵי

see (provide)

v 12

כִּי־**יִרְא** אֱלֹהִים אֶתָּה

fear

v 13

וַיִּשָּׂא אַבְרָהָם אֶת־עֵינָיו
וַיִּרְא וְהִנֵּה־אֵיל

see

see (provide)

see (provide)

v 14

וַיִּקְרָא אַבְרָהָם שֵׁם־הַמָּקוֹם הַהוּא יְהוָה | **יִרְאָה** אֲשֶׁר יֹאמַר הַיּוֹם בְּהָר יְהוָה **יִרְאָה**:

וַיִּקְרָא אַבְרָהָם שֵׁם־הַמָּקוֹם הַהוּא יְהוָה | יִרְאֶה אֲשֶׁר יֹאמַר הַיּוֹם בְּהַר יְהוָה יִרְאֶה:

“Notice, throughout the episode, how the letter sequence **ירא** appears in different contexts, drawing together the meanings *see* and *fear*. This kind of **root-play** is common in Biblical Hebrew and is called **paronomasia**. You may want to look ahead now to Lesson 33.3’s explanation of *Leitwort*.” (Rocine 291)

Though Abraham cannot *see* as God can *see*,
Abraham *fears* the God who can *see*,
and in due course God allows him to *see* what He can *see* (“behold, a ram...”).

see

v4
וַיִּשָּׂא אַבְרָהָם אֶת־עֵינָיו
וַיִּרְאֶה אֶת־הַמָּקוֹם מְרֻחָק:

see (provide)

v 8
אֱלֹהִים יִרְאֶה־לּוֹ הַשֵּׁה לְעֹלָה בְּנֵי

fear

v 12
כִּי־יִרְאֶה אֱלֹהִים אֶתָּה

see

v 13
וַיִּשָּׂא אַבְרָהָם אֶת־עֵינָיו
וַיִּרְאֶה וְהִנֵּה־אֵיל

see (provide)

see (provide)

v 14
וַיִּקְרָא אַבְרָהָם שֵׁם־הַמָּקוֹם הַהוּא יְהוָה | יִרְאֶה אֲשֶׁר יֹאמַר הַיּוֹם בְּהַר יְהוָה יִרְאֶה:

וַיִּקְרָא אַבְרָהָם שֵׁם־הַמָּקוֹם הַהוּא יְהוָה | יִרְאֶה אֲשֶׁר יֹאמַר הַיּוֹם בְּהַר יְהוָה יִרְאֶה:

“Notice, throughout the episode, how the letter sequence **ירא** appears in different contexts, drawing together the meanings *see* and *fear*. This kind of **root-play** is common in Biblical Hebrew and is called **paronomasia**. You may want to look ahead now to Lesson 33.3’s explanation of *Leitwort*.” (Rocine 291)

Though Abraham cannot *see* as God can *see*,
Abraham *fears* the God who can *see*,
and in due course God allows him to *see* what He can *see* (“behold, a ram...”).
So Abraham names the place “YHWH *sees*”,
and on that mount others will *see* too.

see

v4
וַיִּשָּׂא אַבְרָהָם אֶת־עֵינָיו
וַיִּרְאֶה אֶת־הַמָּקוֹם מְרֻחָק:

see (provide)

v 8
אֱלֹהִים יִרְאֶה־לּוֹ הַשֵּׁה לְעֹלָה בְּנֵי

fear

v 12
כִּי־יִרְאֶה אֱלֹהִים אֹתָהּ

see

v 13
וַיִּשָּׂא אַבְרָהָם אֶת־עֵינָיו
וַיִּרְאֶה וְהִנֵּה־אֵיל

see (provide)

see (provide)

וַיִּקְרָא אַבְרָהָם שֵׁם־הַמָּקוֹם הַהוּא יְהוָה | יִרְאֶה אֲשֶׁר יֹאמַר הַיּוֹם בְּהַר יְהוָה יִרְאֶה:

v 14

וַיִּקְרָא אַבְרָהָם שֵׁם־הַמָּקוֹם הַהוּא יְהוָה | יִרְאֶה אֲשֶׁר יֹאמַר הַיּוֹם בְּהַר יְהוָה יִרְאֶה:

“Notice, throughout the episode, how the letter sequence **ירא** appears in different contexts, drawing together the meanings **see** and **fear**. This kind of **root-play** is common in Biblical Hebrew and is called **paronomasia**. You may want to look ahead now to Lesson 33.3’s explanation of *Leitwort*.” (Rocine 291)

Though Abraham cannot **see** as God can **see**,
Abraham **fears** the God who can **see**,
and in due course God allows him to **see** what He can **see** (“behold, a ram...”).

see

v4
וַיִּשָׂא אַבְרָהָם אֶת־עֵינָיו
וַיִּרְאֶה אֶת־הַמָּקוֹם מֵרְחֹק:

So Abraham names the place “YHWH **sees**”,
and on that mount others will **see** too.

see (provide)

v 8
אֱלֹהִים יִרְאֶה־לּוֹ הַשָּׂה לְעֵלְיָה בְּנֵי

The test, then, is will they who cannot **see**, **fear** him who can.

fear

v 12
כִּי־יִרְאֶה אֱלֹהִים אֹתָהּ

see (provide)

see (provide)

see

v 13
וַיִּשָׂא אַבְרָהָם אֶת־עֵינָיו
וַיִּרְאֶה וְהִנֵּה־אֵיל

וַיִּקְרָא אַבְרָהָם שֵׁם־הַמָּקוֹם הַהוּא יְהוָה | יִרְאֶה אֲשֶׁר יֹאמַר הַיּוֹם בְּהַר יְהוָה יִרְאֶה:

וַיִּקְרָא אַבְרָהָם שֵׁם־הַמָּקוֹם הַהוּא יְהוָה | יִרְאֶה אֲשֶׁר יֹאמַר הַיּוֹם בְּהַר יְהוָה יִרְאֶה:

“Notice, throughout the episode, how the letter sequence **ירא** appears in different contexts, drawing together the meanings *see* and *fear*. This kind of **root-play** is common in Biblical Hebrew and is called **paronomasia**. You may want to look ahead now to Lesson 33.3’s explanation of *Leitwort*.” (Rocine 291)

Though Abraham cannot *see* as God can *see*,
Abraham *fears* the God who can *see*,
and in due course God allows him to *see* what He can *see* (“behold, a ram...”).
So Abraham names the place “YHWH *sees*”,
and on that mount others will *see* too.

see

v4
וַיִּשָּׂא אַבְרָהָם אֶת־עֵינָיו
וַיִּרְאֶה אֶת־הַמָּקוֹם מֵרְחֹק:

see (provide)

v 8
אֱלֹהִים יִרְאֶה־לּוֹ הַשֵּׁה לְעֹלָה בְּנֵי

The test, then, is will they who cannot *see*, *fear* him who can.

fear

v 12
כִּי־יִרְאֶה אֱלֹהִים אֶתָּה

Faith is the assurance of things hoped for,
the conviction of things not *seen*. (Heb 11:1)

We walk by *faith*, not by *sight*. (2 Cor 5:7)

see

v 13
וַיִּשָּׂא אַבְרָהָם אֶת־עֵינָיו
וַיִּרְאֶה וְהִנֵּה־אֵיל

see (provide)

see (provide)

וַיִּקְרָא אַבְרָהָם שֵׁם־הַמָּקוֹם הַהוּא יְהוָה | יִרְאֶה אֲשֶׁר יֹאמַר הַיּוֹם בְּהַר יְהוָה יִרְאֶה:

v 14

Sequence tenses and disjunctives

(Some important stuff in Rocine p. 294, bottom paragraph.)

וַיִּקְרָא אַבְרָהָם שֵׁם־הַמָּקוֹם הַהוּא יְהוָה | יִרְאֶה אֲשֶׁר יֹאמַר הַיּוֹם בְּהַר יְהוָה יִרְאֶה:

וַיִּקְרָא מִלֵּאדָּי יְהוָה אֶל־אַבְרָהָם שְׁנֵית מִן־הַשָּׁמַיִם:

וַיֹּאמֶר

“Verse 18 ends an artistic and nuanced unit which began with **כִּי יַעַן אֲשֶׁר** in Verse 16. The unit is bracketed by two expressions of Abraham’s obedience which provide the condition on which the promises depend. The opening expression of condition begins **כִּי יַעַן אֲשֶׁר** and the closing expression of condition begins in Verse 18 with **לְעֹבֵד אֲשֶׁר**.” (Rocine 294)

בִּי נִשְׁבַּעְתִּי נְאֻם־יְהוָה
כִּי יַעַן אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת־הַדְּבָר הַזֶּה
וְלֹא חֲשַׁכְתָּ אֶת־בְּנֵךְ אֶת־יְחִידֶךָ:

כִּי־בָרַךְ אֲבָרְכֶךָ וְהִרְבָּה אַרְבֵּה אֶת־זַרְעֶךָ
כְּכּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכַחֲזוֹל אֲשֶׁר עַל־שַׁפְתַי הַיּוֹם
וַיִּרְשׂ זַרְעֶךָ אֶת שְׁעַר אֵיבָיו:

וְהִתְבָּרְכוּ בְזַרְעֶךָ כָּל גּוֹי הָאָרֶץ לְעֹבֵד אֲשֶׁר שָׁמַעַתָּ בְּקוֹלִי:

וַיֵּשֶׁב אַבְרָהָם אֶל־נְעֻרָיו
וַיִּקְמוּ וַיֵּלְכוּ יַחְדָּו אֶל־בְּאֵר שֶׁבַע
וַיֵּשֶׁב אַבְרָהָם בְּבְאֵר שֶׁבַע:

וַיִּקְרָא אַבְרָהָם שֵׁם־הַמָּקוֹם הַהוּא יְהוָה | יִרְאֶה אֲשֶׁר יֹאמַר הַיּוֹם בְּהֵר יְהוָה יִרְאֶה:

וַיִּקְרָא מִלֵּאדָּי יְהוָה אֶל־אַבְרָהָם שְׁנֵית מִן־הַשָּׁמַיִם:

“The first half of the promises belong to Abraham, and they are expressed in the most vivid and sure way using the **infinitive absolute plus yiqtol**.” (Rocine 294)

וַיֹּאמֶר

בִּי נִשְׁבַּעְתִּי נְאֻם־יְהוָה
כִּי יֵעַן אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה
וְלֹא חֲשַׁכְתָּ אֶת־בְּנֶךָ אֶת־יְחִידְךָ:

כִּי־בִרְךָ אֲבָרְכֶךָ וְהִרְבָּה אֲרַבָּה אֶת־זֶרְעֶךָ
כְּכּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכַחֹל אֲשֶׁר עַל־שֹׁפֶת הַיָּם
וַיִּרֶשׁ זֶרְעֶךָ אֶת שַׁעַר אֵיבָיו:

וְהִתְבָּרְכוּ בְּזֶרְעֶךָ כָּל גּוֹי הָאָרֶץ עֵקֶב אֲשֶׁר שָׁמַעְתָּ בְּקִלִּי:

וַיֵּשֶׁב אַבְרָהָם אֶל־נַעֲרָיו
וַיִּקְמוּ וַיֵּלְכוּ יַחְדָּו אֶל־בְּאֵר שֶׁבַע
וַיֵּשֶׁב אַבְרָהָם בְּבְאֵר שֶׁבַע:

וַיִּקְרָא אַבְרָהָם שֵׁם־הַמָּקוֹם הַהוּא יְהוָה | יִרְאֶה אֲשֶׁר יֹאמַר הַיּוֹם בְּהָר יְהוָה יִרְאֶה:

וַיִּקְרָא מִלֵּאדָּי יְהוָה אֶל־אַבְרָהָם שְׁנֵית מִן־הַשָּׁמַיִם:

“The first half of the promises belong to Abraham, and they are expressed in the most vivid and sure way using the **infinitive absolute plus yiqtol**.” (Rocine 294)

וַיֹּאמֶר

בִּי נִשְׁבַּעְתִּי נְאֻם־יְהוָה
כִּי יֵעַן אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת־הַדְּבָר הַזֶּה
וְלֹא חֲשַׁכְתָּ אֶת־בְּנֶךָ אֶת־יְחִידְךָ:

“The second half of the unit is the promises for Abraham’s seed. These promises are expressed as **possibilities** rather than sure things. This nuance is created by the clause initial yiqtol of Verse 17, **וַיִּרְשׁ**.” (Rocine 294)

כִּי־בָרַךְ אֲבָרְכֶךָ וְהִרְבָּה אַרְבֶּה אֶת־זַרְעֶךָ
כְּכּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכַחֲזוֹל אֲשֶׁר עַל־שֹׁפֶת הַיָּם
וַיִּרְשׁ זַרְעֶךָ אֶת שַׁעַר אֵיבָיו:

וְהִתְבָּרְכוּ בְזַרְעֶךָ כָּל גּוֹי הָאָרֶץ עֵקֶב אֲשֶׁר שָׁמַעְתָּ בְּקִלִּי:

וַיֵּשֶׁב אַבְרָהָם אֶל־נַעֲרָיו
וַיִּקְמוּ וַיֵּלְכוּ יַחְדָּו אֶל־בְּאֵר שֶׁבַע
וַיֵּשֶׁב אַבְרָהָם בְּבְאֵר שֶׁבַע:

וַיִּקְרָא אַבְרָהָם שֵׁם־הַמָּקוֹם הַהוּא יְהוָה | יִרְאֶה אֲשֶׁר יֵאמַר הַיּוֹם בְּהָר יְהוָה יִרְאֶה:

וַיִּקְרָא מִלֵּאדָּי יְהוָה אֶל־אַבְרָהָם שְׁנֵית מִן־הַשָּׁמַיִם:

“The first half of the promises belong to Abraham, and they are expressed in the most vivid and sure way using the **infinitive absolute plus yiqtol**.” (Rocine 294)

וַיֵּאמֶר

בִּי נִשְׁבַּעְתִּי נְאֻם־יְהוָה
כִּי יֵעַן אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת־הַדְּבָר הַזֶּה
וְלֹא חֲשַׁכְתָּ אֶת־בְּנֶךָ אֶת־יְחִידֶךָ:

“The second half of the unit is the promises for Abraham’s seed. These promises are expressed as **possibilities** rather than sure things. This nuance is created by the clause initial yiqtol of Verse 17, **וַיִּרְשׁ**.” (Rocine 294)

כִּי־בָרַךְ אֲבָרְכֶךָ וְהִרְבָּה אַרְבֶּה אֶת־זַרְעֶךָ
כְּכּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכַחֲזוֹל אֲשֶׁר עַל־שֵׁפֶת הַיָּם
וַיִּרְשׁ זַרְעֶךָ אֶת שַׁעַר אֵיבָיו:

“A weqatal at this point would have acted conjunctively, continuing, in series, the sure promises which began with the infinitive absolute plus yiqtol constructions. A clause-initial yiqtol, by contrast, acts disjunctively, dividing the *sure nature of the promises to Abraham versus the possible nature of the promises to Abraham’s seed*.” (Rocine 294)

וְהִתְבָּרְכוּ בְזַרְעֶךָ כָּל־גּוֹיֵי הָאָרֶץ

וַיֵּשֶׁב אַבְרָהָם אֶל־נַעֲרָיו
וַיִּקְמוּ וַיֵּלְכוּ יַחְדָּו אֶל־בְּאֵר שֶׁבַע
וַיֵּשֶׁב אַבְרָהָם בְּבְאֵר שֶׁבַע:

וַיִּקְרָא אַבְרָהָם שֵׁם־הַמָּקוֹם הַהוּא יְהוָה | יִרְאֶה אֲשֶׁר יֹאמַר הַיּוֹם בְּהֵרַ יְהוָה יִרְאֶה:

וַיִּקְרָא מִלֵּאדָּ יְהוָה אֶל־אַבְרָהָם שְׁנֵית מִן־הַשָּׁמַיִם:

וַיֹּאמֶר

בִּי נִשְׁבַּעְתִּי נְאֻם־יְהוָה

כִּי יֵעַן אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת־הַדְּבָר הַזֶּה

וְלֹא חֲשַׁכְתָּ אֶת־בְּנֶךָ אֶת־יְחִידֶךָ:

כִּי־בִרְךָ אֲבָרְכֶךָ וְהִרְבָּה אֲרֻבָּה אֶת־זֶרְעֶךָ

כְּכּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכַחֲזוֹל אֲשֶׁר עַל־שֹׁפֶת הַיָּם

וַיִּרְשׁ זֶרְעֶךָ אֶת שְׁעַר אֵיבָיו:

“As is often the case, the weqatal **וְהִתְבָּרְכוּ** continues, in series-fashion, the mood of the form which precedes it, here the clause-initial yiqtol’s expression of possibility. The translation of **וְהִתְבָּרְכוּ** would be something like *And so may be blessers of themselves..*” (Rocine 294)

וְהִתְבָּרְכוּ בְּזֶרְעֶךָ כָּל גּוֹי הָאָרֶץ **עֵקֶב אֲשֶׁר שָׁמַעְתָּ בְּקוֹלִי:**

וַיֵּשֶׁב אַבְרָהָם אֶל־נַעֲרָיו

וַיִּקְמוּ וַיֵּלְכוּ יַחְדָּו אֶל־בְּאֵר שֶׁבַע

וַיֵּשֶׁב אַבְרָהָם בְּבְאֵר שֶׁבַע:

Phrased Text

וַיִּשְׁכַּם אַבְרָהָם בַּבֹּקֶר
 וַיַּחְבֹּשׁ אֶת־חַמְרוֹ
 וַיִּקַּח אֶת־שְׁנֵי נַעֲרָיו אִתּוֹ
 וְאֵת יִצְחָק בְּנוֹ
 וַיִּבְקַע עֵצִי עֲלֶיהָ
 וַיִּקַּם וַיֵּלֶךְ אֶל־הַמָּקוֹם
 אֲשֶׁר־אָמַר־לוֹ הָאֱלֹהִים׃

וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
 וְהָאֱלֹהִים נִסָּה אֶת־אַבְרָהָם
 וַיֹּאמֶר אֵלָיו
 אַבְרָהָם
 וַיֹּאמֶר
 הֲנִנִּי׃

וַיֹּאמֶר
 קַח־נָא אֶת־בְּנֶךָ
 אֶת־יְחִידְךָ אֲשֶׁר־אֲהַבָּתָּ
 אֶת־יִצְחָק
 וְלֶךְ־לְךָ אֶל־אֶרֶץ הַמֹּרִיָּה
 וְהַעֲלֵהוּ שָׁם לְעֹלָה
 עַל אֶחָד הַהָרִים אֲשֶׁר אָמַר אֱלֹהֶיךָ׃

בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי

וַיֵּשָׂא אַבְרָהָם אֶת־עֵינָיו

וַיֵּרָא אֶת־הַמָּקוֹם מֵרְחוֹק:

וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אֶל־נְעָרָיו

שְׁבוּ־לָכֶם פֹּה עִם־הַחֲמוֹר

וְאֲנִי וְהַנֶּזֶר נִלְכָה עַד־כָּה

וְנִשְׁתַּחֲוֶה

וְנִשׁוּבָה אֵלֵיכֶם:

וַיֹּאמֶר יִצְחָק אֶל־אַבְרָהָם אָבִיו

וַיֹּאמֶר

אָבִי

וַיֹּאמֶר

הַנְּנִי בְנִי

וַיֹּאמֶר

הִנֵּה הָאֵשׁ וְהָעֵצִים

וְאֵיהָ הַשָּׂה לְעֹלָה:

וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם

אֱלֹהִים יִרְאֶה־לּוֹ הַשָּׂה לְעֹלָה בְנִי

וַיִּלְכוּ שְׁנֵיהֶם יַחְדָּו:

וַיִּקַּח אַבְרָהָם אֶת־עֵצֵי הָעֹלָה

וַיֵּשֶׂם עַל־יִצְחָק בְּנוֹ

וַיִּקַּח בִּידּוֹ אֶת־הָאֵשׁ וְאֶת־הַמֶּאֱכָלֹת

וַיִּלְכוּ שְׁנֵיהֶם יַחְדָּו:

וַיֹּאמֶר

אַל־תִּשְׁלַח יָדְךָ אֶל־הַנֶּעַר

וְאַל־תַּעַשׂ לוֹ מְאוּמָה

כִּי | עֵתָה יָדַעְתִּי

כִּי־יִרְא אֱלֹהִים אֶתָּה

וְלֹא חָשַׁכְתָּ אֶת־בְּנֶךָ אֶת־יְחִידְךָ מִמֶּנִּי:

וַיֵּשָׂא אַבְרָהָם אֶת־עֵינָיו

וַיִּרְא

וְהִנֵּה־אֵיל אַחֵר נֹאֲחָז בַּסֶּבֶךְ בְּקִרְנָיו

וַיֵּלֶךְ אַבְרָהָם

וַיִּקַּח אֶת־הָאֵיל

וַיַּעֲלֵהוּ לְעֵלָה תַּחַת בְּנֹו:

וַיָּבֹאוּ אֱלֹה־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר־לוֹ הָאֱלֹהִים

וַיִּבֶן שָׁם אַבְרָהָם אֶת־הַמִּזְבֵּחַ

וַיַּעֲרֹךְ אֶת־הָעֵצִים

וַיַּעֲקֹד אֶת־יִצְחָק בְּנֹו

וַיִּשָּׂם אֹתוֹ עַל־הַמִּזְבֵּחַ מִמַּעַל לְעֵצִים:

וַיִּשְׁלַח אַבְרָהָם אֶת־יְדֹו

וַיִּקַּח אֶת־הַמֶּאֱכָלֶת לְשַׁחַט אֶת־בְּנֹו:

וַיִּקְרָא אֱלֹו מְלֶאֶךְ יְהוָה מִן־הַשָּׁמַיִם

וַיֹּאמֶר

אַבְרָהָם | אַבְרָהָם

וַיֹּאמֶר

הֲגִנִּי:

וַיִּקְרָא אַבְרָהָם שֵׁם־הַמָּקוֹם הַהוּא יְהוָה | יִרְאֶה אֲשֶׁר יֹאמַר הַיּוֹם בְּהָר יְהוָה יִרְאֶה:

וַיִּקְרָא מִלֵּאדָּי יְהוָה אֶל־אַבְרָהָם שְׁנֵית מִן־הַשָּׁמַיִם:

וַיֹּאמֶר

בִּי נִשְׁבַּעְתִּי נְאֻם־יְהוָה
כִּי יַעַן אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה
וְלֹא חֲשַׁכְתָּ אֶת־בְּנֶךָ אֶת־יְחִידֶךָ:

כִּי־בָרַךְ אֲבָרְכֶךָ וְהִרְבָּה אַרְבֵּה אֶת־זַרְעֶךָ
כְּכּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכַחֲזוֹל אֲשֶׁר עַל־שַׁפְתַּי הַיּוֹם
וַיִּרְשׂ זַרְעֶךָ אֶת שַׁעַר אֵיבָיו:

וְהִתְבָּרְכוּ בְּזַרְעֶךָ כָּל גּוֹי הָאָרֶץ לְעֹקֵב אֲשֶׁר שָׁמַעְתָּ בְּקִלְיִ:

וַיֵּשֶׁב אַבְרָהָם אֶל־נַעֲרָיו
וַיִּקְמוּ וַיֵּלְכוּ יַחְדָּו אֶל־בְּאֵר שֶׁבַע
וַיֵּשֶׁב אַבְרָהָם בְּבְאֵר שֶׁבַע: